

[Jørgen Tved]

Nu er situationen den, at der skal bygges 10.000 sociale lejligheder, men når boligministeren kommer herop og taler om disse 10.000 sociale boliger, så ved han godt, at det er ikke det antal, der bliver bygget. Derfor synes jeg, at boligministeren skal holde sig til de rigtige tal.

Den anden dag kunne man i avisen læse, at mellem 1.000 og 2.000 lejligheder af den kvote på 10.000, som er indeholdt i den nuværende finanslov, ville gå til at reparere tidligere tiders forsyndelser, byggeskader osv. med. Det vil altså sige, at det antal lejligheder, man opererer med i den kommende tid, måske ligger på niveau med det første forslag, som fremkom i forbindelse med finanslovsforslaget, dvs. ca. 8.000 lejligheder, og inden året er gået, er det måske ikke engang det.

Det er beklageligt, at man ikke opererer med rene tal, også når det drejer sig om finansloven, og siger: Når der vedtages, at der skal bygges 10.000 sociale lejligheder, så betyder det, at disse lejligheder skal bygges og dette tal skal holdes.

Vi mener, at det forslag, der er fremsat af SF, godt kan blive en nødvendig pisk over nakken over for nogle kommuner, der har unddraget sig visse forpligtelser, men når boligministeren nu har travlt med at rejse land og rige rundt for at fortælle kommunerne, at de af hensyn til flygtningene skal tage et særligt ansvar, så vil vi godt spørge, hvornår boligministeren rejser rundt til kommunerne og siger, at nu skal de rødhårede, som har stået opnoteret til en lejlighed i forskellige kommuner i 10 eller 12 år, altså også tilgodeses med en lejlighed.

Vi mener, at der skal ske en ligestilling. Naturligvis skal de mennesker, der har fået flygtningestatus her i landet, have et sted at bo, men det kan ikke ske på bekostning af de mange danskere, som også står opnoteret til en lejlighed.

Den radikale ordfører ramte tallet meget præcist for Københavns Kommune, når han siger, at her mangler man at bygge 21.000 sociale lejligheder eller i hvert tilfælde 21.000 lejligheder. Det er faktisk det antal mennesker, der ønsker at få en lejlighed, som er opnoteret i kommunen. Derfor ville det være rimeligt, om man f.eks. sagde til Københavns Kommune og kommunerne omkring Københavns Kommune, at nu må der bygges noget mere, hvis man skal hale ind på den kø, der står, og så skal det være både til flygtninge og de rødhårede.

En sådan ligestilling ville nok være på sin plads.

Vi har meget sympati for det forslag, der er fremsat, og vi så meget gerne, at boligministeren kom herop og sagde, at når vi har besluttet, at der skal bygges 10.000 lejligheder, er det et minimum, så er det disse tal, vi går ud fra, og så må vi prøve på at finde andre midler til at reparere betonskader og andet byggesjusk.

Jeg skal gøre mig færdig i en fart, hr. boligminister, så jeg kan få svaret fra boligministeren, så hurtigt det er muligt.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg er glad for, at det fra langt den overvejende del af ordførernes side er blevet anerkendt, at der her eksisterer et problem. Boligministeren giver også udtryk for, at han mener, at der bør tilstræbes en alsidig sammensætning af boligmassen. Det har boligministeren også givet udtryk for tidligere i pressen. Boligministeren erkendte også, at der var en meget skæv fordeling, og at kommuner, der havde søgt at undslå sig for deres sociale ansvar og undladt at bygge den del af kvoten, burde bygge.

Problemet er bare, at vi ikke løser noget ved kun at anerkende, at der finder en skævvridning af boligmarkedet sted. Der er brug for nogle konstruktive forslag til, hvad der kan gøres ved den skæve fordeling. Når det er blevet nævnt flere gange, at der har været en vis udvikling, som har spredt det almennyttige byggeri en del, er det rigtigt i den forstand, at det har været i de senere år i provinsbyer og landkommuner. De har øget de almennyttige boligernes andel af den samlede boligmasse.

Hvis vi kigger på hovedstadsområdet – jeg er helt enig med hr. Jørgen Estrup i, at det største problem er her – er der faktisk ikke sket nogen forbedring siden 1970 til i dag ifølge de tal, som boligministeren netop har udsendt. Man kan tage to yderliggående eksempler i hovedstadsområdet, nemlig på den ene side Gentofte Kommune, som i 1970 havde 3 pct. almennyttige boliger, og som i 1988 stadig væk har 3 pct. På den anden side af skellet har vi Brøndby Kommune, som i 1970 havde 69 pct., og som nu har 70 pct. Det billede holder hele vejen igennem for hovedstadsområdets kommuner. Der har ikke været nogen udvikling. De kommuner, som i 1970 havde mange almennyttige boliger, har den samme procent, og de kommuner, som